

DOMINGO XIX ORDINARIO (C)

PRIMEIRA LECTURA Sab 18, 6-9

Lectura do libro da Sabedoría

Aquela noite fóralles anunciada de antemán ós nosos pais de modo que, sabendo de certo a que promesas deran creto, se sentisen fortes. O teu pobo estaba xa á espera da salvación dos xustos e do exterminio dos inimigos; co mesmo feito co que castigábalos adversarios déchesnos sona convocándonos a ti. Ás agachadas facían sacrificios os piadosos fillos dos xustos e, postos de acordo, impuxeron esta divina lei: que os santos compartisen por xunto os bens e os perigos -ó tempo que xa entoaban os himnos dos antepasados-.

SALMO RESPONSORIAL Sal 32, 1 e 12. 18-19. 20 e 22

Alegrádevos, xustos, no Señor:
ós homes rectos acáelles loarte.
Feliz a nación que recoñece a Deus por Señor,
o pobo que El escolleu como herdade.

Os ollos do Señor están postos nos que o temen,
nos que esperan na súa misericordia,
para libra-las súas vidas da morte,
para os manter no tempo da miseria.

Nós agardámo-lo Señor:
El é o noso socorro, o noso escudo.
Veña a nós, Señor, a túa misericordia,
como de ti o esperamos.

SEGUNDA LECTURA Heb 11, 1-2. 8-19

Lectura da carta ós Hebreos

Irmáns: A fe é un anticipo do que se espera e a proba convincente das cousas que non se ven. Pois en razón dela testemuñou Deus dos nosos devanceiros. Deus chamou por Abrahán, e este, movido pola fe, obedeceuno e saíu para un lugar que había de recibir en posesión, sen saber onde ía. Movido pola fe, emigrou á terra prometida, como se fose terra allea, habitando en tendas de campaña, e o mesmo Isaac e Xacob, herdeiros da mesma promesa. Agardaba aquela cidade con bos cimentos, da que o arquitecto e

constructor é Deus. Pola fe e por considerar fiel ó que lle fixera a promesa, recibiu poder para fundar descendencia, fóra xa da idade axeitada e con ser Sara estéril. Deste xeito, dun só e xa caduco para estas cousas, naceu un mundo de fillos, coma as estrelas do ceo e coma a area incontable da ribeira do mar.

Todos estes morreron con fe, sen chegaren a conseguí-las promesas, pero albiscáronas e saudáronas desde lonxe e confesaron que eles eran só estranxeiros e peregrinos nesta terra. Ó diciren estas cousas, daban a entender que degoiraban unha patria. Pois se lles acordaba aquela patria de onde saíran, estaban a tempo de se volveren. Pero máis ben suspiraban por outra patria mellor: a celestial. Por iso Deus non se avergonza de que o chamen o seu Deus, xa que lles preparou unha cidade. Pola fe Abrahán, posto a proba, ofrendou a Isaac: o que recibira de Deus as promesas, cando se lle dixo: "por Isaac terás descendencia", ofrendou o seu único fillo, pensando que Deus é poderoso, incluso para resucita-los mortos. Por iso recobrouno tamén como figura misteriosa.

EVANXEO Lc 12, 32-48

Lectura do Santo Evanxeo segundo Lucas

Naquel tempo, díxolles Xesús ós seus discípulos: - Non teñas medo, miña grea pequena, que o teu Pai compraceuse en darche o Reino. Vendede os vossos bens e dádeos en esmola, facede bolsas que non se estraguen, un tesouro inesgotable no ceo, onde o ladrón non pode chegar e onde a traza non o bota a perder. Pois onde está o teu tesouro, estache o teu corazón. Tede posta a roupa de traballo e as lámpadas acesas; sédeme coma os que agardan que volva o seu amo da voda, para que, cando chegue e chame, lle poidan abrir. Ditosos os criados a quen o amo atope agardando cando chega. Tede por certo que poñerá a roupa de traballo, sentaraos na mesa e serviraos un por un. Sexa pola anoitecida ou sexa pola alborada, se os atopa así, felices eles.

Entendede ben: se o dono da casa soubese a que hora vai chega-lo ladrón, non permitiría que lle asaltasen a casa. Así tamén: estade vós preparados, porque á hora menos pensada ha vi-lo Fillo do Home. Díxolle Pedro: - Señor, ¿a parábola que acabas de contar vai por nós ou por todos en xeral? Contestoulle o Señor: - ¿Quen é, logo, o administrador fiel e prudente, a quen o seu señor encargará o coidado de dar no seu tempo a ración de trigo á servidume? ¡Ditoso o criado aquel, a quen o seu amo, cando chega, o atopa cumprindo coa súa tarefa! Tede por seguro que lle encomendará toda a facenda.

Pero se o criado aquel di para si: "O amo aínda non vén para agora" e empeza a mallar nos criados, comendo e bebendo ata se emborrachar; o día menos pensado e á hora máis imprevista, chegará o amo do criado aquel, e botarao fóra cos infieis. O criado que, coñecendo as vontades do amo, non ten todo preparado nin feitas as cousas como a el lle gustan, levará moitos paos; pero o que non os coñece, aínda que faga algo que mereza castigo, levará poucos. A quen moito se lle dá, moito se lle esixirá; e a quen moito se lle confía, moito se lle pedirá.